

Interview med Kim Grønberg om Kakophonia og D.A.M.P

Af Kathrine Christiansen

Hvordan vil du slev beskrive de to installationer, "Kakophonia" og "DAMP", som udgør din kommende udstilling på Kunsthal Nord?

TOM RETORIK:

Kakophonia er inspireret af aviser og offentlig debat, og oplevelsen af at man ikke argumenterer mere, men bare strør om sig med udsagn, som bruges til at understøtte andre udsagn. Samtidig bliver sproget i højere og højere grad brugt til at gemme det man mener, i stedet for at oplyse om hvad, man mener og står for. I den proces opløses sproget og bliver ren ornamentik. Det kan være fint i poesi, men ikke som bærer af oplysning eller budskab. Det er en bevidst måde at dølge indholdet på, og til at sælge projekter som skal vise handlekraft.

'DAMP' er inspireret af den slags storslåede projekter, som bliver 'oversolgt', men sjældent lever op til det lovede, når først mediefokus er et andet sted. Nogle gange er det, som om projekterne bare lige starter, for så at blive efterladt med en facade hvor intet er bag. Andre gange er de udtryk for en ukuelig overlevelses-evne, som jeg f.eks. har set det i Damaskus, hvor folk bor og arbejder på trods af nedbrudte og ruinagtige kvarterer. Det kan være svært at leve i denne form for *verden af ufuldendte elementer*, men det er fascinerende som billede og et stærkt udtryk for menneskers overlevelseskraft.

aldrig gøre noget færdigt
fordi der ikke er nogen ende
på det der alligevel aldrig var
bare kom og gik og kom igen og gik igen
som på genfærd og sådan var det fra begyndelsen
der kun blot var og er og altid vil være et sted
hvor det er sådan det hele er og gør og sker og sker og sker
P. Laugesen

Dette digt af Peter Laugesen sætter meget fint ord på mit projekt, et landskab af arkitektoniske, halvfærdige, halvt nedbrudte konstruktioner kombineret med animationer af byfragmenter, fulgt af en til lejligheden skabt lydside. (Lyd laver jeg i samarbejde med tonemester Jens Bønding, som også var med til at lave lyd til Kakophonia i 2007). Collagen er en blanding af video-projektion, bl.a. i den 40 meter lange gang som løber gennem Kunsthallen. 'DAMP' er konstruktioner af almindelige byggematerialer som træ, gipsplader, rør, plast, ståltråd, gaffa, lysstofrør og andet lys (slides, lysstofrør og pærer), maling osv. Tomme flimrende fragmenter - påbegyndte konstruktioner - halvfærdige projekter - flimrende billeder. Ophobede starter, som er gået galt eller gået i stå, fordi vi ikke kan, eller fordi en rastløs optimisme flourer? En manisk tilstand, hvor vi hele tiden skal videre og bare dropper det, vi er i gang med, fordi det næste, 'nye' nok er bedre?

Visuelt præsenterer de to værker sig som rum/by-landskaber, hvor man mister orienteringen en smule. Hvad er det her for et rum, jeg er kommet ind i? Et stort billede med små forskydninger der fremhæver historien.

De er begge båret af lige dele ubehag og fascination, ved de ting de berører. Det groteske og absurde er jo dybt humoristisk på en sær skæv måde.

Når udsagnene tages ud og udstilles alene, dukker absurditeten og tomheden dobbelt frem. Ved at tage tingene og bruge dem i collageform, får man en sammensmeltning af formen og det billedlige udtryk.

Det kan godt være at det er en oplevelse eller historie som sætter værkerne i gang, men hvis de ikke kan omformes til et billede, hæver værkerne sig ikke over det banale propagandistiske.

Hvad har du fået ud af det tværfaglige arbejde med Jens Bønding, som har været med til at udforme installationernes lydside? Og er et sådant samarbejde et gennemgående element i dine værker?

Jeg har tidligere arbejdet i gruppen Solkorset, hvor vi gjorde meget ud af et reelt kunstnerisk samarbejde. Med mine egne projekter er det grundlæggende mine ideer som så bliver viderebearbejdet. Det har jeg i høj grad dyrket i udarbejdelsen af lydsiderne til mine udstillinger. I tidligere udstillinger sammen med Claes Cornelius og TS Høeg.

Samarbejdet hjælper i høj grad med at præcisere udtrykket. Og den ping pong som opstår, er med til at åbne for løsninger jeg ikke lige selv har tænkt på. Så det er i høj grad med til at udforme udtrykket. Samtidig er han også i besiddelse af en viden om hvad der kan og ikke kan lade sig gøre, qua sin større erfaring.

Hvordan ønsker du, at publikum skal opleve udstillingen?

Det er altid et svært spørgsmål. Det kan godt være at jeg ønsker at sende publikum i en retning, men publikum har deres egne historier med, og det påvirker jo deres syn på sagen.

Men målet er en oplevelse af helheder, hvor billede og rum og lyd samles i ét udtryk, som et film-landskab man træder ind i. Et fysisk rum, hvor samspillet mellem værk og krop er essentiel og genererer energi.

Installationerne er bevidst lavet af ganske simple materialer, og man kan derfor også opleve noget i genkendelsen af disse. Der er hele tiden er en genkendelighed. Det er en demokratisk kunst, som er på lige fod med beskueren. Mennesket er ikke perfekt, vi har alle vore fejl og særheder. Her er ingen illusioner, ingen ophøjet idealisme.

I Kakophonia er den store lysreklame gået amok. Alt kommer oven i hinanden, så man kun kan forstå fragmenter og løsrevne sætninger.

Damp er terrain vague, undefinerbare områder, er det starten på noget nyt eller er det rester fra aldrig færdige projekter. Ad hoc løsninger for at starte et sted. Stadiet før ideerne har samlet sig til orden. Samtidig er det også en kommentar til moderne byudvikling, hvor alt skal være strømlinet og ordnet, men som genererer kedsomhed og aggressivitet. Frustration over ikke at kunne trække vejret.

Du har i mange af dine tidligere projekter ligeledes arbejdet med installation, hvad er det særlige ved netop denne kunstform?

Grundlæggende er det jo enormt mange ting. Men jeg tror at en af de ting som er særligt ved min kunst, er en slags scenografi/et rum i en film. Ikke til, nogen bestemt film, men som en fortælling i sig selv.

Rummet taler direkte til kroppen. Værkerne omslutter beskueren. Lidt på samme måde som musik gør.

Og som tidligere nævnt, er det muligt at arbejde med en realisme, hvor materialerne ikke illustrerer andet end sig selv. Bare bruge løs fra alle hylde. Lyd, lys, skulptur, scenografi. Og uden at skulle simulere noget.